

Rumcajs zachraňuje zvířátka

Začínal krásný slunečný den. Bylo teploučko, obloha bez mráčku a ptáci létali hodně vysoko.

I u Rumcajse začalo dnešní ráno velmi dobře. Manka připravovala chutnou snídani se šálkem čaje. Rumcajs sbíral a štípal dříví na oheň. Cipísek si hrál s veverkou, kterou našel před šesti dny opuštěnou pod velikým smrkem. Přinesl si ji domů. Cipísek chtěl vlastního mazlíčka a Rumcajs mu řekl: „Dobrá a nezapomeň jí dávat žaludy s lískovými oříšky a misku vody.“ Cipísek skákal radostí a slíbil, že se o ni bude starat přesně tak, jak Rumcajs řekl.

V tu dobu nikdo netušil, jaké hrozné myšlenky se chystají na les Řáholec. Knížepán vstal ráno levou nohou. Nic se mu nelíbilo - moc svítlo sluníčko, ptáci létali moc vysoko, bylo moc horko, snídane mu nechutnala, služebnictvo bylo pomalé... Navíc do toho přišel ponocný, že zmizela zase část úrody! A tak na všechny strany knížepán posílal hromy blesky. Když tu ho zčista jasná napadla hrozná myšlenka, že za všechno můžou Rumcajsova zvířátka. Proto se vydal se svou družinou do lesa Řáholec zvířátka pochyťat a připravit z nich hostinu pro císaře pána, který má přijet pozítří. Po snídani Cipísek pomohl Rumcajsovi s prací a pak šel dát své veverce misku vody. Když dával misku na své místo, zjistil, že tu veverka není. Proto šel s velikým smutkem Rumcajsovi říct, že se mu ztratil mazlíček. „Neměj strach Cipísku, ta veverka se najde,“ řekl Rumcajs.

A tak začali hledat Cipískova mazlíčka. Nejprve se šli podívat pod veliký smrk, kde ji Cipísek našel. Dokonce byli u čarodějných skal a kouzelné studánky, kam se odvážil jen málokdo. Ale veškeré pátrání bylo marné, ale vzdát ho nechtěli. Kde se vzalo, tu se vzalo, přispěchalo k nim divoké prase a řeklo Rumcajsovi: „Honem, Rumcajsi, pojď za mnou. Knížepán si myslí, že mu my, zvířátka z lesa Řáholec, jíme na jeho polích úrodu a chce nás všechny pochyťat a sníst. Což jak jistě víš, není pravda.“ Rumcajs na to: „Proč tak spěcháš? Uklidni se, zítra si na něj posvítím! Teď hledám Cipískovu veverku!“ Ale prase zakvičelo zděšením: „To už bude pozdě Rumcajsi! Knížepán je již v lese a už chytil lišku, jelena, zajíce, a dokonce i medvěda!“ Rumcajs vykřikl: „Cože, mého jelena! Mého šestatřiceteráka! To já jen tak nenechám!“ Cipísek se zeptal: „Nechytil také veverku?“ Prase odpovědělo, že o tom neví.

Rumcajs se podíval na Cipísku. Cipískovi bylo jasné, že veverka teď musí počkat.

Když šli za prasetem, Rumcajs všem vysvětloval svůj plán. Knížepánovi řekne, že jestli nepustí zvířátka zpátky, tak půjde do Jičína a všem řekne, že vybírá vyšší daně. Ale knížepán byl na Rumcajsův příchod připravený, a proto než Rumcajs stačil něco říct, už byl i s Cipískem svázán a strčen do pytle. Voják je hned odvezl na koni do Jičína. A knížepán pak bez starostí pochyťat zbytek zvířátek.

Ale zapomněl na Manku, která vařila oběd. Když Rumcajs s Cipískem dlouho nepřicházeli, cítila v tom knížepánovy prsty, a proto se hned vydala do Jičína. Cestou lesem jí bylo divné, že nevidí žádné zvířátka a neslyší žádné ptáčky. Mezitím se ve vězení Rumcajs se svým synkem pokoušeli dostat ven. Nepodařilo se jim to. Dveře byly zavřené na sedm západů, okna zamřížovaná a zdi zpevněné, aby se odtud nikdo nedostal. Když si mysleli, že jsou na dobro ztraceni, přišla Manka. A hned spustila bandurskou: „Honit se za knížepánem to jo, ale pomáhat mi, to ne! A kde jsou všechna zvířata! V lese nikdo není!“

Rumcajs na to: „Už nehudruj, ale radši nám pomoz z toho vězení ven. Já ti to všechno povím!“

A tak Manka podala oběma zajatcům lano upletené ze šatů. Cipísek s Rumcajsem byli zachráněni. A začali Mance všechno vyprávět. Manka jenom kroutila hlavou a prohodila: „To tak nenecháme!“

Šli domů do jeskyně na večeři a domluvili se, že zvířátka, která jsou ukryta na statku, půjdou vysvobodit až v noci. O půlnoci se Jičínem plížily tři postavy. Na statku bylo rušno, protože se tam neustále ozývala zajatá zvířátka. Rumcajs otevřel bránu a obešel všechna zvířátka, aby byla potichu, že je vyvede spolu s Mankou a Cipískem ven z Jičína.

Nejdříve otevřel klece, aby ptáci mohli vylétnout ven. V poslední kleci byla Cipískova veverka. To bylo radosti, že má zase svého mazlíčka. Potom se zvířátka rozdělila, část šla s Mankou, jiná s Cipískem a nakonec šel Rumcajs se zbytkem. Za městem se všichni sešli a utíkali zpátky do lesa Řáholec.

Ráno se knížepán probudil a jel se hned podívat na statek za zvířátka. Vrata byla otevřená a statek byl prázdný. Zlostí zadupal a vykřikl: „To není možné! Rumcajs je přece ve vězení! Kdo je pustil?“ Knížepán se tedy šel přesvědčit do vězení, jestli tam opravdu Rumcajs je. Když zjistil, že tam Rumcajs a Cipísek nejsou, znovu zlostí zadupal a vykřikl: „Na Rumcajse!“ Nechal zapřáhnout do kočáru a vyjel za nimi do Řáholec. V lese bylo živo, ptáci létali a zpívali, srnečkové dováděli, medvěd lízal med a zajíc se honil s liškou.

Dojel až k jeskyni a zavolal svým pisklavým hlasem: „Rumcajsi, jak si to představuješ, sebrat mi všechna zvířata na hostinu pro císařpána!“ Rumcajs vyšel z jeskyně a řekl: „Zvířátka ti nic neudělala, nech je být. A císařpán, ať si vezme místo masa třeba mrkev!“ Knížepán se nedal jen tak odbýt a spustil jinou, že mu pojídají zvířátka úrodu na poli. Jenže Rumcajs povídá: „Jak to můžeš říkat, když jsi je při tom neviděl!“ Knížepán zlostí zrudnul, nasedl do kočáru a křikl: „Však se ještě uvidí!“

Druhý den přijel císařpán a na hostině se ptal, kde je nějaké maso? Knížepán zavrtěl hlavou, že ho nemá, že za to může loupežník Rumcajs, který mu všechna zvířátka ukradl. Císařpán řekl: „Co jsi to za knížepána, když si neumíš poradit s jedním loupežníkem!“ A nasedl do kočáru a odjel.

O knížepánovi se říkalo, že tři neděle hanbou nevylezl ven ze zámku.